

GUD HAR BRUK FOR DEG!

INNHold

<i>GUD HAR BRUK FOR DEG!</i>	<i>1</i>
<i>MIN HISTORIE</i>	<i>3</i>
<i>HVORDAN DU KAN BLI FRI</i>	<i>12</i>
<i>GIDEON EN DJERV KRIGER</i>	<i>15</i>
<i>BLI FRI FRA JANTELOVENS FORBANNELSE!</i>	<i>18</i>
<i>ANTI JANTELOVEN</i>	<i>21</i>

Kan Gud bruke meg? Mange kan slite med tanken om at jeg ikke er så mye verdt? Ofte kan vi la janteloven prege oss til å tenke: ”Jeg må ikke tro at jeg er noe, hvis jeg skulle det kunne jeg jo bli stolt og Gud står jo den stolte i mot.”

Når jeg ser hvilken forbannelse janteloven bringer med seg i landet vårt blir jeg ganske sint! Det finnes så utrolig mange ressurser i veldig mange mennesker, men de blir holdt nede av denne loven. Enten ved at de tror galt om seg selv eller de blir trykt ned av andre. Janteloven er med på å holde oss selv nede pluss at den er med på å holde andre nede. Et av mine største ønsker er å kunne være med på å bryte ned jantelovens makt over dette landet slik at de gaver, talenter og ressurser som finnes i alle mennesker kan komme ut i funksjon.

I de neste kapitlene vil jeg skrive litt om hvordan jeg har blitt fri jantelovens makt over mitt liv, og jeg vet at sannheten fra Guds ord kan også sette deg fri fra denne makten. Når jeg sier fri fra jantelovens makt over mitt liv mener jeg ikke den påvirkningskraft den fremdeles kan ha, men det handler om å lære seg til ikke å ligge under for den. Det er og blir en kamp, men Gud har gitt oss nøklene til å leve i seier over denne makte. Og jo flere som gjør det jo svakere blir også denne demoniske makten over Norge.

Noe av det jeg ønsker med denne undervisningen er å formidle at det er ingen som egentlig har noen unnskyldning for ikke å bli brukt av Gud. Gud tar heller ikke dine nei for et svar, han hører ikke på dine unnskyldninger, han ønsker å bruke deg uansett. Da Gud viste meg hvordan han så på meg for en del år tilbake forandret dette hele mitt kristenliv. Jeg så på meg selv som en grå og lite inntresant person, en som Gud i hvert fall ikke kunne bruke til noe særlig. Men etter at Gud møtte meg i 1989 har jeg opplevd et veldig spennende liv som Gud har gitt meg, og som jeg har fått lov til å se mer og mer av etter hvert som jeg har gått ut på nye utfordringer.

Jeg håper at du etter å ha lest dette skal begynne å se hvordan Gud ser på deg, og at kan ta opp kampen i mot de tankene som djevelen kommer med som blant annet sier: *"Gud kan da ikke bruke meg!"*

NB! Kanskje du tenker at denne undervisningen ikke er for meg, for jeg har det ikke helt på denne måten som du beskriver. Jeg tror faktisk vi alle kan slite litt med mye av det mitt vitnesbyrd forteller, så jeg vil allikevel oppfordre deg til å lese det igjennom. Om ikke annet for å hjelpe andre ut av et dårlig selvbilde og Guds bilde, for det er flere en du tror som sliter med disse tingene.

Min historie

Jeg har hatt de flest unnskyldingene som du kan tenke om at Gud ikke kunne bruke meg, likevel har jeg opplevd at Gud har brukt meg på mange sterke måter. Her følger mitt vitnesbyrd.

Min barndom

Jeg har alltid hatt en tro på Jesus, og bekjent meg som en kristen. Jeg vokste opp i et normalt kristent hjem og har vært med i en tradisjonell menighet helt siden mitt første skrik. Jeg er veldig glad for dette, det har gjort meg trygg, og hjulpet meg på mange måter. Selv om jeg har hatt bra forutsetninger for å bli en person som hadde et bra selvbilde og Guds-bilde, opplevde jeg ikke dette.

Min personlighet er ikke veldig utadvent, spesielt var jeg ikke det som barn og tenåring, og jeg hadde en spesiell frykt for å snakke med fremmede mennesker. Jeg husker da jeg skulle ha en arbeidsuke på skolen i åttendeklasse. Jeg grudde meg flere dager på forhånd for å snakke med de som jeg skulle arbeide for. Jeg trente inn i meg på hva jeg skulle si: *"Mitt navn er Tore og jeg skal jobbe her denne uka"* Da jeg kom til arbeidsplassen og jeg skulle henvende meg, fikk jeg helt hjerneteppe og jeg ble helt stum, jeg måtte bare vise dem lappen jeg hadde med meg. Jeg hadde også en veldig skrekk for å ta telefoner av den samme frykten for at jeg ikke klarte å få fram et ord.

Fordi jeg hadde litt problemer med å kunne ordlegge meg følte jeg at det var mange områder som jeg ikke lyktes på. Jeg synes rett og slett at jeg var mislykket, og det samme følte jeg at andre og Gud så på meg som.

Det var nok flere årsaker enn dette til mitt dårlige selvbilde, men det har nok vært en av mine største hinder.

Fra tenårene

Her følger noen andre historier fra da jeg var i tenårene som gjorde at mitt selvbilde på forskjellige måter ble svekket.

En episode jeg husker godt er fra da jeg gikk på barneskolen. Jeg var ikke særlig flink til å skrive norsk, og en gang som jeg hadde skrevet en norsk stil som jeg trodde for en gang skyld var veldig bra, til og med uten min mors hjelp som jeg pleide å få, men igjen opplevde jeg å bli skuffet over meg selv. Jeg var egentlig veldig stolt da jeg leverte den, jeg hadde gjort den helt uten hjelp fra andre og jeg trodde at jeg nå hadde lyktes. Jeg glemmer aldri den dagen da min lærer skulle dele ut stilene til klassen. Jeg ventet spent på hvordan jeg hadde gjort det, men idet læren skulle dele dem ut sa han: *"I dag skal jeg lese opp en stil som er ett godt eksempel på hvordan man ikke skal skrive en stil"*. Denne stilen var selvfølgelig min. Mens han leste den opp med alle skrivefeilene mine, lo de andre i klassen av stilen min og meg, og jeg følte meg så flau at jeg ønsket å synke gjennom et hull i gulvet.

Den samme læren skrev i en rapport hjem til mine foreldre og sa: *"Tore vil ha store problemer med overgangen til ungdomskolen og må ha støttetimer i norsk."* Jeg var på kun en støttetime og fikk beskjed om at jeg ikke hadde noe der å gjøre. Det viste seg at jeg faktisk var gjennomsnittlig god i norsk. Ikke hadde jeg store problemer med overgangen heller.

En annen opplevelse som svekket mitt selvbilde var da jeg gikk på videregående. Der var det blant annet en person som ikke likte meg noe særlig, kanskje igjen fordi jeg var så stille av meg. Av ham fikk jeg fikk til stadighet høre hvor dårlig jeg var på skolen og hvor mislykket jeg var og kom til å bli. Dette var en løgn, men etter hvert begynte jeg å tro på det han sa. Jeg følte også at når jeg gikk forbi noen andre studenter hørte jeg hvisking, fnising og ikke så positive kommentarer om meg selv. Grunne var kanskje mitt utseende. Jeg var veldig tynn, hadde mye

kviser og hadde litt for store briller. Både utsende mitt og at hadde en stille personlighet gjorde meg heller ikke så veldig attraktiv for jenter. I tenårene betyr dette veldig mye, og for meg var dette veldig tøft i perioder. Jeg opplevde mange skuffelser i denne tiden. Da jeg gikk på videregående var jeg ganske ofte deprimert, følte meg som et unyttig vesen uten mening. En gang satt jeg på med hjem en fra klassen min fra videregående. Da vi kjørte ut i ett kryss var nære på at en lastebil traff oss. Jeg satt der kald og rolig og virkelig ønsket at lastebilen hadde truffet oss, for jeg følte at mitt liv ikke var noe verdt.

Heldigvis fikk jeg hjelp i denne perioden av noen i en ungdomsgruppe jeg gikk i, jeg er utrolig glad for at disse viste slik omsorg og interesse for den jeg var.

Til tross for dette opplevde jeg et år senere to andre vanskelig episoder som gjorde meg igjen ganske deprimert og en følelse av å ikke være verdt noe.

Etter videregående fikk jeg en jobb på et verksted. Der sluttet jeg etter tre uker. Grunne var at han jeg jobbet sammen med ikke likte meg, mye igjen på grunn av min litt stille personlighet. Da jeg arbeidet med ting var det aldri bra nok, og fordi jeg var fersk og usikker gjorde jeg mange tabber, noe som igjen førte til at han likte meg enda dårligere. Til slutt holdt jeg det ikke ut lenger og sluttet.

På den neste jobben jeg fikk var det mye bedre, men her også opplevde jeg at det var en person som ikke likte meg. En gang i en pause, snakket vedkommende med noen andre arbeidskollegaer, og mens jeg og alle andre hørte på baksnakket han meg høyt og tydelig og sa: *"Jeg kan ikke fordra han derre Tore"*.

Disse pluss flere opplevelsene gjorde noe med mitt selvbilde. Jeg opplevde meg selv som en taper. Jeg så på kameratene mine og jeg følte at de lyktes i det meste, mens jeg tapte. I den tøffeste periode i tenårene, da jeg var mellom 16 og 18 år, gikk jeg med slike tanker som: *"Jeg har følelsen av å være en dum, kjedelig, stygg, verdiløs og unyttig person. Jeg skulle mange ganger ønske at jeg ikke var til."* For at jeg skulle være en vellykket person i "denne verden" følte jeg at jeg måtte oppfylle mange krav for å være populær, noe jeg opplevde jeg ikke klarte.

Opplevelsen av å være en taper, førte ikke bare til et galt selvbilde, men også gudsbilde. Jeg var heller ikke særlig synelig i det kristne menighetslivet, og jeg følte også her hele tiden kravet om at hvis jeg skulle være en vellykket kristen måtte jeg: Lese i Bibelen, be minst en time hver dag, være frimodig som det å vitne for de på skolen, holde vitnesbyrd i menigheten eller på gata og å be høyt i menigheten. Det var ikke det at jeg aldri gjorde noe av dette, men jeg syntes jeg stadig kom til kort, misslyktes i det og gjorde det alt for lite. Jeg følte meg blant annet veldig fordømt fordi jeg ikke hadde fortalt de jeg gikk på videregående skole sammen med at jeg var en kristen. Jeg ønsket det, men jeg torde ikke vitne av frykt for å bli enda mer avvist. Jeg var også veldig redd for at andre kristne skulle få greie på at jeg ikke vitnet på skolen, og jeg følte meg ofte fordømt. Da jeg noen ganger fikk spørsmålet om jeg vitnet på skolen, svarte jeg ganske avvikende som: *"Ja, jo jeg gjør vel det."* Og jeg følte meg enda mer fordømt. Jeg trodde jeg var en lunken kristen, og en lunken kristen ville ikke Gud ha noe med å gjøre, for jeg hadde hørt et skriftsted sitert på et møte som sa: *"Fordi du er lunken vil jeg spy deg ut av min munn (Åp 3:16)."*

Bruddet

Vinteren 1987 bestemte jeg meg for å ikke være en kristen lenger. Både fordi jeg opplevde så mye fordømmelse, og at jeg hadde bedt Gud om en ting som jeg ikke hadde fått noen bønnesvar på. En kveld, på vei hjem fra et ungdomsmøte, var jeg så frustrert på Gud at jeg tok Bibelen min og sparket den alt jeg kunne bortover veien, og jeg sa til meg selv at jeg ikke ville være en kristen lenger.

Heldigvis hadde jeg en Bestemor som bad for meg hver dag. Hun hadde en bønneliste som hun gikk igjennom, og de neste dagene etter min avgjørelse følte hun at ett eller annet ikke stemte da hun kom til mitt navn på lista. Dette gjentok seg et par dager og hun fikk ikke fred for meg. Hun

satte seg ned og skrev ett brev til meg. Noe av det hun skrev var: ”Jeg vet ikke helt hva det er, men jeg føler at det er noe spesielt hver gang jeg kommer til deg på bønnelista.” Jeg hadde ikke fortalt noen om min avgjørelse. Jeg vet at foreldrene mine ikke visste noe, og absolutt ikke Bestemor som bodde femti kilometer borte. Hun var også den siste jeg ønsket skulle få vite noe om mitt valg, for det ville skuffe henne veldig.

Dette brevet fikk meg til å komme tilbake til Gud igjen. Jeg skjønnte at selv om ingen andre visste om mine tanker så gjorde Gud det, og han ønsket meg tilbake til seg. Jeg begynte å forstå noe av Guds farshjerte, lik den bortkommende sønn i Lukas femten.

Hadde et ønske om å leve helt for Gud

I de neste to årene opplevde jeg fremdeles mye fordømmelse, men i tillegg hadde jeg også en dyp lengsel etter å bli brukt av Gud. Jeg hadde en drøm om å gå ut slik Jesus sa vi skulle gjøre og forteller om ham og å undervise andre det han har befalt oss om (Matt 28:20). Spesielt hadde jeg et ønske å undervise for andre ungdommer. En gang var jeg sammen med en del ungdommer fra en menighet. Etter hvert som jeg snakket med noen av dem skjønnte jeg at de egentlig visste veldig lite om et personlig forhold til Jesus. Jeg kjente at jeg fikk veldig lyst til å kunne undervise for dem. Jeg drømte til og med at jeg stod framfor dem og underviste. Denne drømmen var veldig fjernt fra meg på denne tiden, Gud kunne da vel aldri kunne bruke meg til noe slikt?

Jeg hadde hørt at det å være kristen skulle være et spennende liv der også Gud brukte ”de som ingenting er”, men jeg opplevde ikke så mye av det. Heller ikke de kristen som jeg var sammen med på denne tiden kunne forteller om et slikt liv. I den menigheten jeg gikk, og fremdeles går i, var det veldig få innslag av nådegavene på denne tiden.

Jeg må bare føye til at dette har forandret seg mye de siste årene. Menigheten min har betydd mye for meg og de står også bak meg i bønn og økonomisk i det arbeidet jeg gjør, noe jeg er veldig takknemlig for.

Det eneste nådegaven jeg opplevde i bruk på denne tiden var tungetale med tydning, men jeg syntes mange av tydningene var så generelle at de stort sett kunne passe til hvem som helst. Dette var en av grunnene til at jeg begynte å tvile litt på Guds overnaturlige verden. For å styrke min tro begynte jeg å studere de siste tider og New Age. Mye av den kristne litteraturen var spennende, men stoffet var allikevel veldig ofte dystert og negativt fokusert, for der leste jeg veldig mye om djevelens gjerninger. I tillegg til den kristne litteraturen om New Age, leste jeg også mye i New Age blader. Egentlig bare litt på grunn av nysgjerrighet for å finne ut om de oppfylte bibelens profetier. Du kan få en del ting til å stemme, men jeg leste så mye om det overnaturlige som djevelen gjordet at jeg begynte å stille spørsmål til hva Gud kunne gjøre i dag, for det hørte jeg lite om. Dette førte til enda mer tvil.

Mer tvil og frustrasjon

I min største tvillsperiode, vinteren 1989, kom det en søndag et team fra Operasjon Mobilisering til menigheten vår. De snakket og fortalte om det å dra på team til utlandet, og om hvordan Gud hadde brukt dem der. Da jeg hørte de vitne merket jeg at de hadde den iveren, troen, gløden og at de hadde opplevd det spennende livet som jeg lengtet etter. Da møtet var ferdig solgte teamet fra Operasjon Mobilisering noen bøker. Jeg liker å lese, derfor gikk jeg bort til bokbordet for å se om det var noen interessante bøker der. Et av teammedlemmene viste meg en bok som hadde betydd veldig mye for henne, hun hadde lest den flere ganger. Det var en bok som het: *Er det virkelig deg Gud*. Av Loren Cunningham, grunnleggeren til Ungdom i Oppdrag.

Da jeg leste denne boken var det noe som tente i meg. Den beskrev, slik teamet fra Operasjon Mobilisering også hadde fortalt, det spennende kristenlivet jeg lengtet etter, men dette var enda mer spennende. Boka beskrev et kristenliv der man opplevde Gud på en virkelig måte. Der han grep inn i situasjoner som virket håpløse og Gud bønnhørte dem veldig konkret da de ba. Boka

snakket også om det overnaturlige, som det å få syner, åpenbaringer og om å høre Guds stemme. Det mest spennende med det var at det var helt vanlige ungdommer som hadde opplevde dette. Da jeg var ferdig med denne boka ble min tro på at Gud virkelig eksisterer større, og jeg fikk en enda større lengsel etter å bli brukt av Gud. Det var allikevel et par ting som gjorde at jeg ikke trodde at Gud kunne bruke meg på samme måte. Jo, Gud kunne brukte vanlige mennesker slik som i boka, men jeg så på meg selv ikke så vanlig. Jeg tenkte at man måtte være en god porsjon mer åndelig og frimodig hvis man skulle få oppleve dette livet som denne boka beskrev, og det var jeg jo ikke, trodde jeg. Det hele virket veldig uoppnåelig for meg, for jeg hadde problemer nok med å ordlegge meg på norsk. Hvordan kunne jeg da dra på team til utlandet, som de i boka gjorde, når jeg ikke klarte å holde vitnesbyrd eller kommunisere på engelsk? Et eksempel på hvor dårlig jeg var til å være frimodig og til å kunne ordlegge meg var blant annet den gangen jeg ble døpt. Da jeg ble døpt måtte holde et vitnesbyrd foran hele menigheten min, og dette var ikke en særlig god opplevelse for meg. For det første hadde jeg skrevet alt jeg skulle si ned på en lapp så det hørtes veldig monotont ut, og jeg var ganske nervøs så jeg så veldig godt ned på notatene mine slik at de fleste så bare toppen av hodet mitt da jeg stod bak talerstolen, i tillegg snakket jeg veldig lavt. Under vitnesbyrddet mitt ble jeg avbrutt to ganger av noen som ropte ut: "Snakk høyre vi hører ikke hva du sier." Etter dette bestemte jeg meg for at jeg aldri skulle stå bak en talestol igjen. Dette har jeg ikke holdt.

Jeg jobbet også i en nærradio på denne tiden. Her hadde jeg også skrevet ned alt jeg skulle si, og det hørtes veldig godt. I tillegg syntes jeg at stemmen min var litt for treg og kjedelig, derfor jeg skrudde alltid opp hastigheten på kassettpilleren når jeg snakket slik at det skulle høres litt bedre ut. Det gjorde det jo absolutt ikke, og jeg fikk en ganske merkelig radiostemme.

Så selv om jeg hadde et ønske om å bli brukt av Gud på samme måten som både de fra Operasjon Mobilisering snakket om og boka til Loren Cunningham, trodde jeg at jeg aldri ville oppnå noe slikt. Men Gud hadde en helt annet syn på meg, og en helt annen plan for mitt liv enn det jeg så selv på dette tidspunktet.

Våren 1989 ble jeg spurt om å være med i ungdomsrådet i menigheten vår. Jeg sa av en eller annen grunn ja til dette, men jeg forsto ikke helt hva de kunne bruke meg til i et ungdomsråd?

Dette økte også min frustrasjon over min egen tilkortkommenhet.

På samme tid som jeg ble spurt om å være med i ungdomsrådet fikk jeg en dag en forespørsel om jeg kunne bli med i fengselsarbeidet ut i fra menigheten vår. Jeg svarte ja, og ble med på gruppa som dro. Denne dagen var vi ganske få og det kom mange fanger, jeg ble derfor plassert alene på samtalebordet sammen med seks fanger. Jeg var ganske usikker og sjenert så jeg torde ikke innlede noen samtale med dem. Etter at vi hadde sittet der i omtrent en time snur den ene fangen seg til meg og spør: "*Hva gjør du her egentlig?*" Jeg tenkte med meg selv etterpå: "*Dette kan i hvert fall ikke Gud bruke meg til*".

Jeg syntes virkelig det å være kristen var noe vanskelig og tungt, men allikevel gikk jeg med et ønske og en drøm om å gjøre noe for Gud.

Gjennombruddet

Jeg dro på en kristen ungdomsleir denne sommeren, og min frustrasjon ble bare større under denne leieren. En dag gikk jeg inn i en skog som lå like ved og ropte og gråt ut min frustrasjon til Gud. Jeg ropte ut: "*Jesus jeg ønsker å bli brukt av deg, men jeg mislykkes så alt for ofte i mitt kristenliv, jeg kommer alltid så til kort. Jesus sett meg i frihet! Jesus sett meg i frihet!*"

På kveldsmøtet den samme dagen skjedde det noe som forandret hele mitt kristenliv. Jeg hadde egentlig ikke tenkt å gå fram på dette møte, for det hadde jeg prøvd så mange ganger tidligere og jeg hadde ikke blitt noe mindre frustrert kristen av det. På grunn av min frustrasjon kom jeg litt sent til dette møte, for jeg hadde egentlig ikke lyst til å gå dit denne kvelden i det hele tatt. Dette var grunnen til at den eneste plassen jeg fant ledig var på første rad der de som sang i leirkoret

satt.

Jeg fikk ikke så mye ut av talen til han som talte, for jeg var mer opptatt med mine frustrasjoner. Da predikanten var ferdig gikk leirkoret opp på plattformen, og det ble innbudt til å komme frem til forbønn. Det var mange personer som kom fram denne kvelden og det ble liten plass helt fremme. De fjernet derfor den første raden. Plutselig, uten at jeg var helt klar over det, sto jeg midt i forbønnskøen. Da kom det en bort til meg å spurte hva mitt behov var. Jeg måtte jo si ett eller annet da, og jeg følte ikke helt for å si: *”Nei, jeg bare står bare her tilfeldigvis, jeg ønsker ikke noe forbønn.”* Derfor sa jeg noe som jeg virkelig ønsket; å bli døpt i Den Hellige Ånd, og det var akkurat det som skjedde.

Jeg fikk ikke en veldig kraftig opplevelse, jeg falt ikke i bakken eller plutselig klarte jeg ikke snakke norsk eller noe lignende. Det jeg opplevde var at jeg ble fylt med en glede som jeg ikke hadde opplevd før som kristen, og Gud viste meg en sannhet som satte meg fri. Da jeg før gikk frem til forbønn hadde jeg en forestilling om at hvis jeg skulle oppleve noe med Gud måtte jeg gråte. Derfor prøvde jeg alltid å tenke på de gangene jeg mislyktes i ett eller annet når jeg sto i forbønnskøen, for å få fram noen tårer. Nå sier jeg ikke at det å gråte ut ikke er riktig, i mange tilfeller kan det være det som er det forløsende og det har jeg også opplevd, men det var ikke det jeg trengte denne gangen, for det jeg behøvde var å bli fylt med Guds glede.

Den sannheten Jesus fortalte meg mens jeg sto i Guds nærvær der var: *”Du er alt for problem senteret, du ser hele tiden på dine egne svakheter. Begynn å se på meg, fokuser på hvem **jeg er** og kan gjøre gjennom deg, for det er gleden i meg som er din styrke”*. Da jeg begynte å tilegne meg denne sannheten ble det starten på en indre helbredelse og et mer riktig bilde av Gud. Etter hvert som jeg har blitt bedre og bedre kjent med Jesus vet jeg at han ønsket å fortelle meg (og deg): *Jeg elsker deg Tore, og jeg kan bruke deg akkurat slik du er! Du er verdifull i mine øyne, og jeg ønsker alltid å være nær deg.*

Dagen etter var jeg ute på gata, og for første gang opplevde jeg dette spennende i stedet for tungt og vanskelig. Neste dag igjen holdt jeg et kort vitnesbyrd foran omtrent 200 ungdommer og det gikk veldig bra. Noe hadde virkelig skjedd, og det var akkurat som en ny verden hadde åpnet seg for meg.

Under høsten opplevde jeg mye nytt og spennende med Gud, både det at jeg fikk oppleve å tale i tunger og at Gud talte konkret til meg. En gang jeg gikk fram og tilbake i hybelen min å ba høyt, som jeg ofte gjorde, opplevde jeg veldig konkret at Gud gav meg et vers som fortalte at han ville bryte ned alle de tankebygningene jeg hadde om meg selv, og som gjorde at jeg så på meg selv som en taper. Dette skriftstedet var:

Jes 25:12.

Dine høye festningsmurer støter han ned, han jevner dem med jorden og styrter dem i støvet. (NO 78/85)

Et av de festningsverkene som tidlig ble brutt var det med å stå foran andre mennesker å si noe. Fra jeg var liten hadde jeg en drøm om å stå foran andre mennesker og undervise.

Denne høsten, etter min opplevelse med Den Hellige Ånd, fikk jeg større tro på at Gud ville bruke meg til å undervise andre. Jeg var som nevnt med i ungdomsrådet i menigheten min, og jeg fikk etter hvert ansvaret for ungdomsmøtene på fredagene. Noe av det jeg gjorde var å sette meg selv opp som taler på disse ungdomsmøtene. Jeg opplevde en frimodighet jeg aldri før hadde opplevd. Jeg hadde absolutt ikke gjort noe slikt et år før. I min iver gjorde jeg nok en del feil også, men jeg er glad for overbærende mennesker i menigheten min og for Guds nåde. Uansett så vet jeg at Gud frydet seg over min frimodighet, lik en far som fryder seg nå et barn begynner å ta de første skrittene. Jeg vet også at Han bryr seg heller ikke så mye om vi har noen fall og at ting er litt ustødig i til å begynne med, men gleder seg over at barnet faktisk tar noen nye skritt.

Gud begynner å forme meg

I begynnelsen var nok ikke mine taler så veldig bra heller, jeg syntes fremdeles andre fikk sagt ting så mye bedre en meg. Dette førte til at jeg ofte leste opp hva andre hadde sagt om temaer som jeg snakket om, inntil en dag da en av ungdommene kom til meg og sa: *"Hvorfor leser du opp ting som andre har skrevet, og sier at andre kan få sagt ting på en bedre måte. Hvis Gud har gitt deg en salvelse til å tale, hvorfor stoler du ikke på Ham?"*

Dette fikk åpnet øynene mine til å se denne sannheten: Hvis Gud virkelig har salvet meg til å tale vil han også gi meg de rette ordene når jeg skal tale. Etter dette opplevde jeg mer og mer at Gud virkelig var med meg og gav meg ord når jeg trengte det og min tro på den salvelsen som Gud hadde gitt meg økte.

I det neste året var jeg skikkelig sulten på "ordet" og jeg sugde til meg all undervisning jeg kunne få. Jeg visste også at tiden snart var inne til å gå på en Bibelskole.

Valget ble Salemskolen, en pinsemenighet i Oslo. Jeg gikk der i 1991-92, og jeg opplevde at Gud fikk begynne på nye prosser i meg til å bryte ned "festningsmurer". Min største utfordring, men også det som var mest spennende, var å dra til et annet land på praksis tur. Mine engelskkunnskaper på den tiden var heller dårlig, men jeg hadde et sterkt ønsket om å si noe for det. På praksis perioden i Tsjekia prøvde jeg på et møte å holde et vitnesbyrd, men fikk fullstendig jernteppet. Jeg husket ikke en gang hva jeg skulle si på norsk.

Det gikk nesten et og et halvt år før jeg igjen prøvde å holde et vitnesbyrd på engelsk, denne gange på Kola i Russland. Til tross for at jeg var rimelig nervøs, gikk det denne gangen veldig bra.

En drøm går i oppfyllelse

Fra den gangen jeg leste boka "Er det virkelig deg Gud" av Loren Cunningham hadde jeg en drøm om å være med på det som boka snakket om. Som det å dra til andre land å se at Gud var med og stadfestet sitt ord med tegn og under. Jeg hadde også et ønske om å være omord i barmhjertighetsskipet Anastasis, som det var fortalt spennende historier om i boka. Våren 1993 så jeg en brosjyre om en Go-festival som Ungdom i Oppdrag hadde den sommeren i Kristiansand. Jeg sa til Gud: *"Dit ønsker jeg å dra i sommer, men jeg ønsker ikke å dra dit helt alene!"* Noen uker senere var jeg med på en avslutningsfest som Salemskolen hadde. Dette var året etter at jeg gikk der, men jeg hadde vært med på en praksistur noen uker tidligere i Russland derfor var jeg også invitert. Under festen hørte jeg at det var en som snakket om å dra på Go-festivalen til sommeren. Jeg kjente vedkommende litt, og jeg gikk bort til ham og begynte å snakke med ham om det. Han hadde også lyst til å dra på team etterpå, og et alternativ som han hadde tenkt på var å dra med på et team som skulle til Sverige og etterpå til Latvia med barmhjertighetsskipet Anastasis. Jeg skjønte ganske raskt at Gud hadde besvart min bønn og også sett mitt ønske om å besøke Anastasis.

Jeg opplevde noen veldig spennende uker der jeg også fikk praktisert litt mer av min litt dårlige engelsk pluss at jeg fikk være med på å se en jente, på omtrent ti år, som var lam i tunga og kunne ikke snakke bli helbredet. Vi hørte at hun kunne si: "Mamma". Og dette var den første gang på flere år at hun kunne si det. Vi kunne tydelig se gleden i både moren og barnet sitt ansikt.

Ungdom i Oppdrag fascinerte meg på mange måter, men jeg følte meg ikke klar for å si opp jobben jeg hadde på sjokoladefabrikken Freia, og begynne på fulltid i Ungdom i Oppdrag. En av grunnene var at de betaler ikke lønn til de som jobber der. Det og fult og helt stole på at Gud skulle forsørge meg økonomisk virket veldig skremmende. En annen ting var at for å begynne i UiO måtte jeg ta en DTS (disippeltreningsskole) på minst seks måneder. Jeg hadde jo allerede tatt en bibelskole og jeg visste at det var mye av den samme undervisningen ville jeg få der som jeg

hadde hatt på Salemskolen. Så jeg la tanken om å begynne i UiO vekk og begynte å se etter andre måter jeg kunne komme ut i fulltidstjeneste og inn i det kallet Gud hadde for meg.

Veien videre

Jeg hadde lenge visst at Gud hadde kalt meg til å være en lærer og forkynner av Guds ord, derfor gikk jeg en dag til min pastor og lurte om hvordan jeg kunne utvikle dette, og om jeg kunne få noen større utfordringer. Han gav en anbefalte for mitt kirkesamfunn (Den Frie Evangeliske Forsamling) og oppfordret menigheter til å ta kontakt med meg, jeg fikk også muligheten til å undervise noen søndager i menigheten min. Til å begynne med fikk jeg en del henvendelser fra andre menigheter, men etter hvert stilnet det mer ut, det ble også mindre møter etter hvert der jeg fikk tale i min menighet. Jeg begynte å bli litt frustrert fordi jeg visste at jeg ikke skulle bruke resten av livet mitt på en sjokoladefabrikk, dette var ikke mitt kall.

I 1994/95 dro jeg på en nyttårsleir som Ungdom i Oppdrag hadde. Under denne festivalen ble det reklamert for en ny DTS som skulle begynne neste høst. Det var en ni måneders DTS som hadde mye praksis. Dette var noe jeg syntes hørte veldig spennende ut. Jeg bestemte meg under denne festivalen at jeg skulle "ta et steg ut i tro," slutte i jobben jeg hadde, ta denne DTSen og etter hvert begynne på fulltid i Ungdom i Oppdrag.

Mitt første økonomiske under skjedde noen par dager etter at jeg hadde tatt avgjørelsen om å slutte jobben. Vi fikk beskjed fra ledelsen på Freia at de måtte si opp en del ansatte, men hvis noen gikk frivillig innen en fastsatt dato kunne de få 65 000 kroner som en fallskjerm.

Jeg benyttet meg selvfølgelig av dette tilbudet. Jeg spurte også om jeg kunne få jobbe frem til sommeren, noe jeg også fikk pluss at jeg fikk jobbe mye overtid før jeg sluttet. Dette var den første store bekreftelsen på at jeg var på vei inn i det nye Gud hadde for meg.

På det økonomiske har Gud virkelig forsørget meg i de seks årene (per sommeren 2001) jeg har vært i Ungdom i Oppdrag. Under denne tiden har jeg aldri vært i minus på kontoen, og jeg har blant annet vært minst en gang i året på et utenlands opphold. Til sammen har jeg vært syv ganger i utlandet.

En annen opplevelse som bekreftet mitt valg var den gangen jeg ventet på svar fra DTS søknaden. Siden jeg søkte i februar tok det en god stund før jeg fikk svar. En dag jeg gikk hjem fra jobben ba jeg til Gud: "Gud jeg ber om at når jeg kommer hjem i dag skal det ligge et svar i posten." Da jeg kom hjem å så i postkassa lå det en kovelutt fra Ungdom i Oppdrag, Skien, som bekreftet at jeg hadde kommet inn. Dette kan virke som en liten ting, men for meg betydde det veldig mye.

Mitt nye eventyr

Høsten kom og jeg startet på mitt nye eventyr med Gud. Når man er på vei inn i noe nytt vil man også oppleve motstand. Det fikk jeg oppleve mye på min DTS. En del personlige ting kom opp de neste månedene, og jeg gikk igjennom mange tøffe perioder. Det var nok opplevelsen av og ikke helt bli tatt for den jeg var som var tøffest, og jeg visste at grunne var mye meg selv. Til tross for at jeg hadde noen tøffe perioder opplevde jeg at Gud kom med oppmutringer til meg som jeg aldri hadde opplevd før. Dette er jo litt typisk Gud også da. En dag jeg var veldig nedfor og hadde tanker om at jeg var mislykket og absolutt ikke noen Guds mann, kom en av lærerne til meg å sa det samme som en av lederne i en menighet jeg gikk litt i hadde sagt til meg noen dager tidligere: "Du er en Guds mann, men du tror det ikke selv." Denne læreren nevnte også at jeg var i en prosess. Jeg var på Guds dreieskive der han formet meg. Noen ganger gikk det i stykker men til slutt vil jeg bli det kar som han hadde tiltenkt meg. Dette ble igjen en oppmuntring om at Gud virkelig brydde seg om meg og ønsket å bruke meg.

Ting ble litt bedre utover DTSen og jeg opplevde også at Gud kunne bruke meg til å sette andre mennesker fri. På praksisperioden, eller outreach som vi i Ungdom i Oppdrag kaller den, var jeg blant annet med på å be for en demonbesatt dame.

Før jeg dro på min outreach til Etiopia ble jeg utfordret til å begynne som DTS stab på Grimerud, hovedsenteret til Ungdom i Oppdrag Norge. Først svarte jeg nei på det, men etter at jeg hadde søkt Gud om det og fikk noen uker til å tenke over det bestemte jeg meg for å bli en del av staben på DTSen på Grimerud.

Hvis jeg før hadde opplevd noen utfordringer, så var det ingen ting i forhold til hva jeg ville oppleve som stab. En av de største utfordringene jeg fikk de neste månedene var å få hovedansvaret og lede et team alene som skulle til Hviterussland. I seg selv kan dette være en stor utfordring, men i tillegg var det mange ytre faktorer som gjorde det ekstra spennende. Her følger et lite utdrag av et nyhetsbrev jeg skrev etter at jeg hadde vært i Hviterussland.

Til Hvite Russland

"Vi kommer aldri til å få visene til Neamen" Jeg merket at disse tankene kom til meg. Vi i Hvite Russland teamet hadde hatt en samling for å snakket om problemet med å få visumene til Neamen, den Etiopiske studenten. Han trengte visa til Latvia, Estland og Finland. Vi hadde prøvd i en måned nå å få visa til ham. Keth, som var team leder med meg i Norge, hadde nettopp vært i Oslo og snakket med de forskjellige ambassadene, men det virket fremdeles vanskelig. Nå var det bare 4 dager igjen til vi skulle dra og ting så ikke lyst ut. Jeg begynte også å tenke på alle de utfordringen det ville bli å lede et team til et ukjent land, der jeg ikke kjenner til språket eller hvilke farer som ventet. Jeg ba "Herre jeg er utrolig avhengig av deg, jeg kan ikke få til dette alene."

Visaene kom i siste liten og jeg merket at min tro på at Gud virkelig var med økte. Vi hadde fått et motto for turen også: (Ef 3:20) *Men han som kan gjøre mer enn alt, langt ut over det vi ber eller forstår, etter den kraft som er virksom i oss.* Under denne outreachen så vi at dette skriftstedet virkelig er sant.

Jeg har vært en person som aldri har vært glad i å ta store risikoer, jeg har alltid ønsket å ha sikre rammer rundt meg, hatet usikkerhetsmomenter og ble lett bekymret når ting ikke går som det burde, eller når ting ikke er planlagt. Alle disse tingene ble rystet i forberedelsene og under denne turen. Det var akkurat som Gud tok vekk alle trygge rammer rundt meg, og jeg hadde kun Ham å stole på.

"Du kan ikke være riktig klok som begir deg ut på dette" Tenkte jeg i det vi forlot Grimerud på vei til Hvite Russland. Jeg begynte jeg å tenke over hvor mange usikkerhetsmomenter det var. For det første var det ikke lås på bakkdøra på den bilen vi hadde lånt, båt billettene hadde ikke kommet i tide vi hadde bare med oss en faks kopi og ville vi finne fram i Latvia og til grensebyen Dagapils og til den kirken vi skulle overnatte? Ville vi få visum til Hvite Russland, og hva med å finne veien når alt står på russisk og veiene dårlig merket? Ville vi få tak i kart og vei beskrivelse før vi ankom Estland? Vi skulle ha fått det før vi dro, men de som skulle ta det med til oss hadde glemt det. Disse tingene pluss mange flere bekymringer svirret rund i hodet mitt da jeg kjørte bilen mot svenskegrensa.

Hadde det ikke vært for at jeg visste at Gud hadde kalt meg og oss til dette, hadde jeg aldri gjort det. Det er utrolig spennende å ta store risikoer med Gud, det vil koste noe, men det er verdt det. Jeg har funnet ut at man har absolutt ingen unnskyldning for ikke å bli brukt av Gud.

Vi var først en uke i Estland før vi dro videre til Hviterussland. Det var meningen at vi skulle ringe noe misjonærer i Hviterussland før vi dro fra Estland. Da vi ringte var de litt overrasket fordi de trodde vi skulle komme uka etter. Da vi kommuniserte like før vi dro var det blitt ganske sent, vi var alle ganske trøtte og dermed hadde vi hadde missforstått noen viktige detaljer. Vi trengte visum til Hviterussland som skulle ordnes i Latvia og vi var avhengig av en tolk og hjelp til det. Det var dette de skulle orden for oss. På grunn av at vi kom en uke tidligere sa de at det nå var litt uvisst om de kunne få tak i noen så raskt, men de skulle prøve så godt de kunne å finne noen. De gav oss en veibeskrivelse til en kirke i byen Dagapils i Latvia og sa at vi skulle prøve å

finne kirken og ta kontakt med noen der. Vi ba, og dro fra Estland uten å vite om noe sted vi kunne overnatte i denne byen og om noen kunne hjelpe oss med visumene.

Vi fant fram til kirken i Dagapils og misjonærene hadde klart å få kontakt med noen som snakket engelsk og som vi også kunne overnatte hos. Da vi snakket med ham som skulle være tolken vår neste dag var han veldig skeptisk til at vi ville få visumene dagen etter. Det hadde vært en gruppe noen uker tidligere som hadde prøvd, men ikke fått det til. Vi teamet visste at Gud hadde kalt oss til å dra, samtidig hadde vi sett hvordan Gud hadde vært med oss så langt. Så vi ba med stor frimodighet og tillit til at Gud skulle ordne dette for oss.

Da vi kom på konsulatet, var sjefen for konsulatet veldig misstenksom mot oss, og han spurte hvem disse spionene som hele tiden kom til byen Berezino var. Dette var byen vi skulle til og en del utlendinger hadde vært der før oss i denne lille byen i Hviterussland. Ei av teammedlemmene var også fra Amerika gjorde han enda mer mistenksom. Til å begynne med så det mørkt ut for å få visaene til Hvite Russland. De ville først ikke gi oss det. Vi ba alle inni oss og vi prøvde å finne ut om det var noen ting som kunne hjelpe oss. Da kom vi på at vi ”tilfeldigvis” hadde tatt med oss studentkortene våre. Noe som vi egentlig ikke normalt sett skulle ha gjort, for de gjaldt jo kun i Norge, men alle hadde dem faktisk med. Da vi brukte disse som bevis på at vi var studenter fikk vi til slutt visumene. Veibeskrivelse gjennom Hviterussland manglet vi fremdeles da vi var på konsulatet, den fikk vi i hendene lik før vi dro ut fra konsulatet. Disse viste seg å være veldig viktig for oss for å kunne finne frem i landet. Vi opplevde også flere under underveis, og denne turen tror jeg for alltid kommer til å bli husket som en stor tros oppmuntrer for meg. Vi fikk også være med på å se at mennesker ble frelst og satt i frihet. Ei dame i en landsby bodde i et hus som det var demoner i, de lagde bråk i et av rommene på natta. Denne damen hadde før vært heksemester i byen, men hadde nå blitt kristen. Vi ba for dette huset og demonen forsvant.

I de siste årene har jeg også opplevd spennende ting med Gud, men jeg tar ikke det med det denne gangen. En ting er i hver fall sikkert: Gud har jobbet kanskje mer i meg enn noen gang når jeg har vært DTS stab. Det er på team at det gode og det dårlige i deg kommer fram, og det kan bli en anledning, det har det hver fall vært for meg, til å jobbe og lære mye om seg selv og om andre. Jeg ønsker også å gi en sterk anbefaling om å ta en DTS, for dette er en skole der du ikke bare lærer om kristendom som en teori, men du får erfare hva det vil si å være en disippel av Jesus.

Jeg har opplevd å se at Gud har oppfylt mange av de drømmene som jeg hadde. Jeg har undervist for mange ungdommer, både i Norge og i utlandet og jeg har fått vært med på å se mye av det som Loren Cunningham skrev om i boka ”Er det virkelig deg Gud”

Det jeg ønsker å fortelle deg gjennom mitt vitnesbyrd er at Gud kan bruke deg uansett hvor usikker og sjenert du er, og det er faktisk slik også at når du føler deg svak kan Gud bruke deg sterkt. Du har faktisk ingen unnskyldning for ikke å bli brukt av Gud, og han har faktisk et sterkt ønske om å bruke nettopp deg!

Hvordan kan du bli fri?

Jeg ønsker nå å gi deg noen råd om hvordan du, eller om du ønsker å hjelpe andre, kan komme ut i frihet fra et lavt selvbilde og ut i det livet Gud har for deg.

Bli fylt med kraft

Søk etter å bli fylt med kraft. Det å bli døpt i Den Hellige Ånd var starten både på et rett selvbilde og på veien ut i det livet Gud hadde, og fremdeles har for meg. Dette kan virke litt for enkelt og naivt kan kanskje en del tenke, men ofte gjør vi ting som har med Gud å gjøre veldig vanskelig når det egentlig er veldig enkelt. Mange har gjort dette med å bli fylt med kraft til noe vanskelig og komplisert og til en stor teologisk debatt, men det er det ikke og det trenger det ikke å være! Jeg sier heller ikke at bare man blir døpt i Den Hellige Ånd vil alle problemer løse seg, det vil fremdeles være en kamp, men du får et annet utgangspunkt når det skjer, slik det skjedde med meg.

Noe skjedde med disiplene på pinsefestens dag! Før denne dagen ser vi hvor feige, redde og svake disiplene var. De rømte da soldatene kom for å ta Jesus. Peter fulgte litt etter, men da han ble konfrontert med om han kjente Jesus ble han feig og fornektet. Disiplene drev ikke noe utadrettet virksomhet etter at Jesus var død. De holt seg skult for myndigheten for de var redde for at de også skulle bli henrettet. Vi ser også at Peter går sammen med to andre disipler til bake til sitt gamle yrke som fisker. Disiplene var virkelig på defensiven, men på pinsedag skjer det noe, de får kraft! Peter, som noen uker tidligere fornektet at han kjente Jesus, står frimodig fram og forteller om den Jesus som de hadde korsfestet, at han lever og er Guds sønn, og det var Hans Ånd som ble utøst og som de opplevde da de trodde de var fulle. Det skjedde en forandring på pinsedag. Noe av den samme forandringen opplevde jeg sommeren 1989.

Selv om Gud fylte meg denne sommeren, var det en veldig stor utfordring for meg for eksempel holde ett vitnesbyrd, men det var slik at jeg klarte ikke å la være fordi jeg hadde opplevde hvordan Gud hadde fylt meg, og jeg hadde en visshet om at han ville gi meg kraft når gikk ut på utfordringer og når jeg sa noe.

Våg å gå ut på utfordringer

Den beste måten å bli kvitt sin frykt er å møtet den ansikt til ansikt. Våg å begynn å gjøre ting som du ikke turte før. Hvis du er redd for å stå foran andre mennesker å si noe, våg å gjør det. I mitt vitnesbyrd kan du også lese om hvordan jeg før vågde å ta noen utfordringer, men allikevel gikk det veldig galt. Hovedgrunnen til det var at jeg ikke så og trodde på kraften som Gud ønsket å gi meg.

Det å våge å gå ut på nye utfordringer er mange ganger som å gå på vannet slik Peter gjorde (Matt 14:28-32). Situasjonen kan virke helt umulig for vår fornuft, men fordi Gud har sagt at han vil være med oss og at vi skal få kraft (Apg 1:8), går vi ut på hans ord og stoler på ham. Av og til begynner vi også å se på bølgene rundt oss, og tvilstanker kommer snikende som spør om at dette holder, men i vår vantro kommer Jesus oss til unsetning og løfter oss opp igjen. Og Han sier:

”Kom igjen! Ikke ha vantro, neste gang vil det gå bedre.”

Ta opp kampen

Når de gale tankene om deg selv kommer, ta opp kampen mot dem. Dette har vært en lang prosess i meg, og jeg vet at vi vil alltid oppleve motstand fra djevelen selv om vi er frie. Fortiden kan komme og innhente deg og da er det viktig at du har lært deg til å ta opp kampen på den onde dag. Og det finnes kraft i Jesus navn og de ord som han vitnet om (Åp 12:11). Øv deg opp til å beskytte deg med troens skjold når djevelen sender sine brennende piler, og bruk åndens sverd som er Guds ord når du kjemper (Ef 6:16). Når negative tanker om deg selv kommer, bekjenn hva

sannheten sier. Finn gjerne skriftsteder som du kan bruke når visse tanker dukker opp i deg. For eksempel når tanker som sier at du ikke er noe verdt noe kommer, bekjenn Salme 145 som blant annet sier at du er skapt på skremmende og underfullt vis og at Guds tanker for deg er høye! Husk også at vi vil aldri bli hundreprosent perfekte før vi kommer til himmelen, derfor vil piler treffe oss av og til. Men når de gjør det bestemt deg for å aldri bli liggende! Reis deg å gå videre!

Ha ett rett bilde av Gud

Selv om du har et fall er Gud er like glad i deg for det. Han står ikke langt oppe i himmelen, ser ned på deg og sier: "*Pass deg, for jeg ser deg nok*". Og når du har falt kommer han ikke og fordømmer deg, og forteller: "*Jeg så deg nok, hvordan kunne DU gjøre noe slikt.*" Den måten Gud driver oss til omvendelse på er ikke gjennom å vise oss en pekefinger, men ved å vise oss den kjærlighet han har for oss. Her er to skriftsteder som bekrefter denne sannheten:

Rom 2:4

Eller forakter du hans rikdom på godhet og overbærenhet og tålmodighet? Vet du ikke at Guds godhet driver deg til omvendelse?

Tit 2:11-12

For Guds nåde er åpenbaret til frelse for alle mennesker. Den oppdrar oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er,

Bekjenn selvmedlidenhet som synd.

En av de tingene som holder mange nede er at de ser ikke på selvmedlidenhet som synd. De tror at det er en rett de har til å synes synd om seg selv, men dette er en løgn! Selvmedlidenhet er selvfokuserende. Det er å fokusere på de negative opplevelsene som har skjedd en. Dette er ikke veldig oppbyggende. Selvmedlidenheten er destruktiv og er en like stor synd som hovmodighet. Legge vekk din selvmedlidenhet og begynn å strekk deg frem i mot det som ligger foran deg, for Gud har noe nytt for deg! Noen skriftsteder jeg ofte har brukt når selvmedlidenheten kommer snikende er Jes 43:18f og Fil 3:12-14

Jes 43:18f

*18 Tenk ikke på det som hendte før, akt ikke på det som en gang var!
19 Nå skaper jeg noe nytt. Det spirer allerede fram. Merker dere det ikke?
Ja, jeg legger vei i ødemarken og stier i ørkenen.*

Fil 3:12-14

*12 Jeg mener ikke at jeg alt har nådd dette eller allerede er fullkommen, men jeg jager fram mot det for å gripe det, fordi jeg selv er grepet av Kristus Jesus.
13 Brødre, jeg tror ikke om meg selv at jeg har grepet det. Men én ting gjør jeg: Jeg glemmer det som ligger bak og strekker meg etter det som er foran,
14 og jager fram mot målet og den seierspris som Gud fra det høye har kalt oss til i Kristus Jesus.*

Tilgi andre

Bitterhet mot det andre har gjort mot deg er også noe som vil binde deg. Du vil ikke bli fri så lenge du holder fast på din bitterhet. Det kan være ting som har hendt med deg som virkelig har vært urettferdig og du føler at du har rett til å være bitter. Dette er en løgn for jo mer bitter du blir jo mer får denne situasjonen eller personen makt over deg. Mens tilgivelse vil legge ting bak og frigjøre deg slik at det du blir fri.

Ikke sammenlign deg med andre!

Dette er ofte en feil vi gjør som fører til at vi blir bundet og til et svekket selvbilde. Det å tenke: ”Hadde jeg bare vært som han eller henne da hadde jeg vært lykkelig.” Dette er ikke sant. Gud har skapt deg med dine gaver og talenter. Som du leste i vitnesbyrdet mitt har jeg slitt mye med dette. Jeg ønsket hele tida å være en person som kunne være mer morsom og pratsom. Jeg sammenlignet meg heletiden med andre og tapte bestandig. For når du sammenligner deg vil du alltid måle den andres sterkeste sider mot dine svakeste sider, og du er dømt til å tape. Aksepter deg selv for den du er. Du er en original og Gud har gitt deg mange positive sider. Bruk energi på å finne dem istedenfor å sammenligne deg med andre. Det som jeg har oppdaget er at når jeg sluttet med å sammenligne meg med andre fant jeg ut at jeg kan være både morsom og pratsom av meg.

Jeg har bestemt meg! Hva med deg?

Djevelen har mange ganger etter 1989 prøvd å få meg tilbake til den tilstand jeg var i da, men han har ikke klart det. Den ilden som Jesus tente i meg denne sommeren skal djevelen aldri klare å få slukket, for jeg **vet** at den seieren som Jesus vant den er også min. Det er verken noen mennesker eller djevel som kan hindre meg i å oppfylle Guds plan for mitt liv, det er kun meg selv som kan det. Men jeg har bestemt meg! Jeg vil søke Guds vilje og det livet han har for meg!

Rom 8:37-39

*Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss.
For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter,
verken det som nå er eller det som komme skal, eller noen makt,
verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille
oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.*

Gideon en djerv kriger

Det er viktig å se på deg selv slik Gud ser på deg! Jeg skal gå litt mer i dybden på det som har å gjøre med å få et rett bilde av hvordan Gud ser på deg!

Hvordan er det Gud ser på deg? Ser han på deg som et lite støvkorn blant mange andre? Nei det gjør han absolutt ikke, han ser på deg som noe veldig verdifullt som han kan bruke. "Men," sier mange, "jeg kommer jo så til kort, jeg er mislykket og får ingen ting til." Du trenger ikke fortelle Gud hvor skrøpelig du er i deg selv, for det vet han, det er nemlig han som har skapt deg. Han som skapte deg av støv er også mektig til å bruke deg og gi deg kraft! Mange har en tendens til kun å se på hvor elendige de er, ikke hvor mektig Gud er! Det er viktig å se at i ham makter vi alt!

Fil 4:13

Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk..

Selvfølgelig må vi heller ikke glemme at uten ham kan vi ingen ting gjøre, men hvis vi hele tiden er fokusert på hva vi ikke makter i oss selv vil vi komme på defensiven, og da har vår fiende fått oss dit han vil.

En person i Bibelen som fienden hadde fått på defensive var en person som het Gideon. Gideon hadde til å begynne med ingen tro på at Gud kunne bruke ham. Fienden virket så store og skremmende, og han var liten og betydningsløs. Hvordan kunne han vinne seier over fienden? Det virket helt umulig. I Dom.6:11 leser vi om da Herrens engel åpenbarte seg for Gideon i en vinpresse, der han tresket korn og gjemte seg for fienden.

12 Herrens engel åpenbarte seg for ham og sa til ham: Herren er med deg, du djerve kjempe!

Gud så et potensial i Gideon som han ikke så selv. Gideon var feig og redd, men Gud så ikke på det. Han fokuserer på den skulte djerve kjempen som var i ham. Gideon trengte bare å få litt tro på at han var det.

Det er nettopp det Gud ønsker å vise og fortelle deg også, og selv om du ikke er perfekt, og hvem er vel det forresten? Så har han bruk for deg! Og han har store planer med ditt liv!

Mange sliter med å finne ut hva Guds planer egentlig er med livene deres, men det å finne ut hva Gud vil med ditt liv er ikke så komplisert som det vi mange ganger tror. Hvis du har en drøm om å gjøre en spesiell tjeneste for Gud, er det sannsynligvis den tjeneste Gud har for deg. "Ja men", sier noen, "hvordan kan jeg vite at dette ikke er fra meg selv eller fra djevelen?" Hva er djevelens ønske med ditt liv da? Han vil ikke at du skal tjene Gud i det hele tatt, så drømmen du har om å tjene Gud kan ikke komme fra ham! Det han forsøker er å kvele din drøm.

Det er en test du kan ta for å sjekke om drømmen er fra deg selv eller ikke: *Innebærer denne drømmen at jeg skal bli mer populær og bli æret, eller innebærer den et ønske om å hjelpe andre og å sette dem i frihet slik at Jesus navn blir æret.* Underveis mot ditt mål kan du selvfølgelig bli fristet til å misbruke det du oppnår til at du får ære, men her snakker jeg om hvilken grunnholdning du har. Hvis din grunnholdning er å elske Gud og din neste som deg selv, er du på rett vei.

Fra da jeg var liten hadde jeg en drøm om å være en bibellærer. Rundt åtte- niårsalderen holdt jeg husmøter for Bestemoren min og nabokona. Denne drømmen ble veldig fjern for meg i tenårene, men den var der fremdeles. Jeg husker jeg drømte om å stå foran andre ungdommer å vitne frimodig om Jesus, eller holde en bibeltime. Men jeg følte at dette var helt umulig å oppnå for

meg, for jeg var så fokusert på alt som ikke skjedde; mine dårlige erfaringer og hvor liten jeg var i meg selv. Dette var Gideon fokusert på også.

13 Men Gideon sa til ham: Hør på meg, Herre! Er Herren med oss, hvorfor har da alt dette rammet oss? Og hvor er alle hans undergjerninger som våre fedre har fortalt oss om, når de sa: Førte ikke Herren oss opp fra Egypt? Men nå har Herren forlatt oss og overgitt oss i midianittenes hånd.

Da Gideon skylder på Gud for alt det som har rammet Israel, går ikke Gud til angrepposisjon og sier: *"Det var dere som snudde meg ryggen, så ikke kom her å skyld på meg."* Når vi er på defensiven og ting går oss i mot har vi lett for å bli selvmedlidende og skylde på Gud, andre eller omstendighetene.

Gud gir ikke denne selvmedlidenhetstankegangen til Gideon næring i det hele tatt, han bare fortsetter med å fortelle hva han ønsker å bruke ham til.

14 Da vendte Herren seg til ham og sa: Gå av sted, så sterk som du er, så skal du frelse Israel av midianittenes hånd! Har jeg ikke sendt deg?

Det som vi kan legge spesielt merke til her er at Gud ønsker hele tiden å få fokuset til Gideon fra problemene og over på den tjeneste Gud kalte ham til. Å få han til å se hvor mektig han var og er som kalte ham. Selv om Gud gir Gideon håp og sier at han kan bruke ham svarer han enda en gang negativt.

15 Men han sa til ham: Å, Herre! Hvordan skal jeg kunne frelse Israel? Min ætt er jo den ringeste i Manasse, og jeg er den yngste i min fars hus.

Gideon hadde enda ikke helt skjønnet hva Gud hadde sagt om ham, og at han var med ham. Gud må igjen minne han på det.

16 Da sa Herren til ham: Jeg vil være med deg, og du skal slå midianittene ned til siste mann.

Det denne fortellingen, pluss mange andre i Bibelen, viser oss er: Selv om vi mange ganger snur Gud ryggen eller er problemsentrert og ikke er villig til å adlyde Guds stemme, har Gud tro på oss og gir oss ikke opp. Den viser også at selv om vi føler oss svake å små ønsker Gud å bruke oss for det, og han kan til og med bruke oss mektig slik tilfelle var med Gideon.

- Da Gideon fikk fornyet sitt sinn til å skjønne at Gud var med ham og at han ville bruke ham, ble han en djerv kjempe som Gud hadde sagt at han var.
- Gideon er den personen i Bibelen som slo flest fiender på en gang, han var med andre ord en av de personer i Bibelen som Gud brukte kraftigst.

"Gideon var jo en person som Gud spesielt hadde utvalgt, men dette skjer ikke med vanlige mennesker." Sier du kanskje. En løgn som djevelen ofte kommer med er nettopp at Gud har en spennende plan med alle andre utenom meg, eller at det som skjedde i Bibelen ikke skjer i dag. Dette er løgn! Hvis du våger å gå med Gud har han det mest spennende plan for ditt liv, og du vil

komme til å gjøre stor forandring i menneskers liv. Dette har jeg fått oppleve!

Du er en Gideon, Gud ser en djerv person i deg!

Du kan bety en forandring, i ditt hjem, på din arbeidsplass, i din menighet, i andres liv, i dette landet og i denne verden!

Bli fri fra jantelovens forbannelse!

Er det noe som vår fiende ønsker så er det å så tvil om vår identitet. Da Jesus ble ført ut i ørkenen og ble fristet av djevelen, sa djevelen blant annet: **Er du Guds sønn?... så kast deg ned herfra...**(Matt 4:6). Hvis du er frimodig og ønsker å gjøre noe for Gud vil du møte motstand! Og du vil blant annet bli konfrontert med janteloven.

Det er en åndsmakt som hviler over Norge og det er janteloven. Den sier blant annet at du må ikke tro at du er noe, duger til noe eller at noen bryr seg om deg. Denne åndsmakten preger spesielt norsk kristenhet. Mange tenker: *"Kan Gud bruke lille meg."* Vi kan også ofte møte denne holdningen fra andre: *"Kan Gud bruke lille deg, må ikke tro at du er noe."*

Noen tror det er åndelig og fromt å hele tiden bekjenne sin svakheter og dårlige stilling slik Gideon gjorde: *"Jeg er den ringeste og yngste"*. Men det er det ikke!

Mange kristne er veldig flinke til å sitere at vi bare er støv, det skriftsted som en del siterer er Sal 103:14: *For han vet hvordan vi er skapt, han kommer i hu at vi er støv.*

Denne salmen er egentlig en fantastisk salme som forteller om Guds løfter og godhet til oss.

Hvis du hele tiden blir påvirket av denne støv tankegangen, kan det føre til at du føler deg uviktig for Gud, for et støv er ikke mye verdt. Men det denne salmen handler om er ikke først og fremst om hvor små vi er, men hvor stor og mektig Gud er. Det jeg tror David ønsker å få fram er at Gud laget noe verdifullt ut av noe som i utgangspunktet ikke var det.

Han lagde oss av støv, men etter han hadde lagd oss leser vi i 1 Mos 1:31.

Og Gud så alt det han hadde gjort, og se, det var overmåte godt.

Moses var også på en måte preget av janteloven og bekjente på samme måte. I 2 Mos 4 står det:

10 Men Moses sa til Herren: Hør meg, Herre! Jeg har aldri vært noen ordets mann, verken før eller nå etter at du begynte å tale til din tjener. Jeg er tung i mæle og tung i tale.

11 Men Herren sa til ham: Hvem har gitt mennesket munn? Hvem er det som gjør stum eller døv, seende eller blind? Er det ikke jeg, Herren?

12 Gå nå du! Jeg vil være med din munn og lære deg hva du skal tale.

13 Men han sa: Å Herre, send bud med hvem du ellers vil!

14 Da ble Herrens vrede opptent mot Moses, og han sa: Har du ikke din bror Aron, levitten? Han kan tale, det vet jeg!

Mange tror de bør bekjenne sin skrøpelighet for å ikke bli stolt. Men det å være fokusert på sin egen skrøpelighet er like ille som å være fokusert på sine egne prestasjoner. I begge tilfeller fokuseres det på seg selv og ikke på Gud. For å ikke bli stolt er det eneste du skal huske på: Uten Gud hadde jeg fortsatt vært støv. Alle dine gaver og talenter har Gud gitt deg, hvis du for eksempel er flink til å synge er det ikke deg selv som har gitt deg denne sangstemmen.

Janteloven er med på å få deg til å bli fokusert på deg selv, den forteller hvor dårlig DU er.

Det tragisk er at det er så mange kristne som Gud har kalt til en spennende og sterk tjeneste, men de er så fokusert på sin egen tilkortkommenhet at de ser ikke hvor stor og mektig Gud er, og mange kom heller aldri inn i det livet Gud hadde tenkt for dem.

Ønsker du å være preget av janteloven? Eller ønsker du å bryte dens makt slik at Gud kan få bruke deg slik han vil? Jeg er ganske sikker på at du ønsker å være med på å bryte dens makt. Mer du er bevist hvem som bor i deg, jo mer bryter du ned jantelovens makt over ditt liv. Da du ble

kristen flyttet Jesus inn i ditt hjerte. Det som er viktig for oss er at vi kan begynne å se hvilken kraft vi har iboende i oss. Paulus skriver også om dette og sier i Ef 3:

*16 Jeg ber om at han etter sin herlighets rikdom, ved sin Ånd må gi dere å styrkes med kraft i det indre menneske,
17 at Kristus må bo ved troen i deres hjerter,
18 for at dere, rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, sammen med alle de hellige kan være i stand til å fatte hva bredde og lengde, høyde og dybde her er,
19 og at dere må kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap, så dere kan bli fylt til hele Guds fylde.
20 Men han som kan gjøre mer enn alt, langt ut over det vi ber eller forstår, etter den kraft som er virksom i oss -*

David var en person som visste dette. Han visste hvilken Gud han trodde på, og han var ikke preget av janteloven. Da Israel var i krig med filisterne kom David, en gjeter gutt og den minste i sin fars hus, til frontlinjen med mat til sine eldre brødre som var soldater. Da får han høre at det er en stor kjempe som spotter deres Gud. Davids reaksjon er:

1Sam 17:26

Da sa David til mennene som stod tett ved ham: Hva skal han få den mannen som feller denne filisteren og tar skammen bort fra Israel? For hvem er han vel denne uomskårne filisteren, som våger seg til å håne den levende Guds hær?

David ville gå og kjempe imot denne filisteren, men kong Saul og de andre hadde ikke så stor tro på at David kunne overvinne fienden. Her ser vi som jeg nevnte i sted at når noen er villig til å kjempe og være frimodig for Gud vil vi nesten alltid bli konfrontert med: Hvem tror du at du er?

*Men Saul sa til David: Du kan ikke gå mot denne filisteren og kjempe med ham. Du er ung, og han er en krigsmann fra sin ungdom av.
Men David svarte Saul: Din tjener gjetter småfeet for sin far. Kom det da en løve eller en bjørn og tok en sau fra hjorden.*

1Sam 17: 33.

David lot seg ikke stoppe av dette, han visste hvor mektig den Gud var, og er, som var med ham og som han trodde på. Med denne troen gikk han i mot fienden.

*42 Da filisteren så framfor seg og fikk se David, foraktet han ham, fordi han var ung og rødkinnet og fager å se til.
43 Og filisteren sa til David: Er jeg en hund, siden du kommer mot meg med kjepper? Og filisteren bannet David ved sin gud.
44 Så sa filisteren til David: Kom hit til meg, så skal jeg gi kjøttet ditt til himmelens fugler og markens dyr.
45 David svarte filisteren: Du kommer mot meg med sverd og lanse og kastespyd. Men jeg kommer mot deg i Herrens, hærskares Guds navn, han som er Gud for Israels fylkinger - han som du har hånet. I dag skal Herren gi deg i min hånd, og jeg skal slå deg i hjel og skille hodet ditt fra kroppen. Jeg skal i dag gi likene fra filistrenes leir til*

himmelens fugler og til jordens ville dyr. Og all jorden skal få se at Israel har en Gud.

Ønsker du å være en David som ønsker å ha fokuset på en allmektig Gud istedenfor de vanskelige omstendighetene, fortiden, deg selv og dine problemer? Djvelen vil ikke at du skal begynne å se på deg selv slik Gud gjør. Men Husk disse sannhetene:

Du betyr noe for Gud. Du er viktig for ham!

Du er dugelig til å gjøre noe for Gud!

Han er en Gud som virkelig bryr seg om deg!

Jesu Kristi anti Jantelov

- 1. Du skal vite at du er den du er fordi jeg skal bruke deg, nettopp som du er!**
- 2. Du er elsket og verdifull, en perle i min hånd.**
- 3. Du har fått alt hva du skal bruke for å utføre de oppgaver jeg har for deg.**
- 4. De evner du har fått er helt spesielle, og du skal ikke sammenligne deg med andre.**
- 5. Husk! Den største visdommen er å kjenne meg.**
- 6. Husk! Du er like mye verdt som alle andre, jeg gjør nemlig ikke forskjell på dere.**
- 7. Jeg har en helt spesiell oppgave for deg, som kun du kan utføre.**
- 8. Vær god mot andre, så gleder du meg.**
- 9. Jeg elsker deg av hele mitt hjerte!**
- 10. Husk! De evner du har fått er får å glede andre med.**

Hvis ikke annet er oppgitt er det Norsk Bibel A/S av 1988 sin oversettelse jeg har brukt.
[Copyright © 1988: Norsk Bibel AS](#)

*BGO - Betyr Bibelen Guds Ord. Det er den norske King James sin versjon av Bibelen.
[Copyright © 1997: Bibelforlaget, 3540 Nesbyen, 1997.](#)

*NO 78/85 - Er Bibelforlaget sin oversettelse fra 78/85
[© Bibelselskapet](#)